

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/70/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112010810
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bobor
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112010810.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí 4. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a Mgr. Rudolfa Ďurtu prejednal odvolanie obžalovaného E. F. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 25. 6. 2014, sp. zn. 4T 79/2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného E. F. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obž. E. F. uznaný za vinného v bode 1) rozsudku zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je to bližšie rozvedené na strane 1 až 2 napadnutého rozsudku.

V bodoch 2), 4), 5), 6), 7) bol uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je to bližšie rozvedené v bodoch 2), 4), 5), 6), 7) napadnutého rozsudku na strane 2 a 3.

Bol mu za to uložený podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. za použitia ust. § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 46 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Ohľadom náhrady škody rozhodol okresný súd tak, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zavial obžalovaného nahradiť poškodenej U. F., trvale bytom V. V., M. č. 9, t.č. bytom O. XB, XXXX Y., O., O. náhradu škody vo výške 433,80 eur.

Naproti tomu podľa § 285 písm. b) Tr. por. za použitia ust. § 25 ods. 1 Tr. zák. bol E. F. oslobodený spod obžaloby uvedenej v skutku 3) obžaloby okresného prokurátora vedenej pod sp. zn. 1Pv 659/09-15 zo dňa 19. 7. 2012 pre skutok kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbahu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 5. 8. 2012 v čase okolo 11.00 h v V. V. pred obytným domom na ulici V. č. XX, fyzicky napadol X. F. - X., nar. XX. X. XXXX, tak, že ho trikrát zovretou rukou v päšť, v ktorej držal zväzok kľúčov, udrel do nosa, následkom čoho sa poškodenému pustila z nosa krv a z toho dôvodu sa zohol, čo opäť využil obvinený a znova obidvomi rukami zovretými v päšť asi desaťkrát udrel poškodeného do zadnej hlavovej časti, čím mu spôsobil zlomeninu nosa, tržnú ranu nosa, pohmoždenie tváre obojstranne a hlavy v oblasti záhlavia, pohmoždenie - podvrtnutie krčnej chrbtice, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečby a práceneschopnosti v trvaní do 3 týždňov, pretože skutok nie je trestným činom.

Ohľadom náhrady škody rozhodol tak, že podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodeného X. F.- X. s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na občianskosúdne konanie.

Svoje rozhodnutie zdôvodnil okresný súd vo vzťahu k oslobodzujúcej časti rozsudku tým, že poukázal na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica 6T 148/10 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. 5. 2012, sp. zn. 4To 38/12, ktorým bol X. F.-X. odsúdený pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť voči poškodenému E. F. a to k peňažnému trestu vo výmere 250,- eur. Týmto rozhodnutím je okresný súd v danej veci viazaný.

Pokiaľ ide o právne závery pri odsudzujúcej časti tieto prevzal z obžaloby okresného prokurátora, keď spáchanie trestných činov bolo preukázané najmä výpoveďou poškodenej U. F., ako aj poškodeného X. F.-X..

Proti rozsudku podal odvolanie obžalovaný E. F. sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Obžalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na to, že na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo vykonané na okresnom súde došlo zásadným spôsobom k porušeniam jeho práva ako obvineného na spravodlivý proces a spravodlivé súdne konanie, pretože podľa zvukového záznamu mu nebolo umožnené klásť na poškodenú U. F. otázky a navyše mu nebolo umožnené vypočuť svedka, ktorého navrhoval a to U. V. a U. U., ktorý by uviedli okolnosti ohľadom nebezpečného vyhrážania voči poškodenému F.-X.. Ďalej obžalovaný vo svojom odvolaní podrobne rozoberal jednotlivé skutky a namietal predovšetkým tú okolnosť, že sa ich nedopustil, pretože pokiaľ bol aj usvedčovaný výpoveďami U. F. a jej rodiny, títo sa mu snažili privodiť trestné stíhanie a mali záujem na tom, aby bol odsúdený.

Obhajca obžalovaného taktiež napádal rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, keď poukazoval na to, že pokiaľ ide o prvý skutok kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., tento skutok mal byť páchaný od roku 1999 do júla 2009, teda 11 rokov. Obžalovaného usvedčovala len poškodená U. F., jej strýko X. F.-X., matka poškodenej X. F., maloleté dcéra W. F. a brat poškodenej U. F.. Naproti tomu obžalovaný od začiatku popieral spáchanie skutku a v prospech neho vypovedali jeho otec Z. F., brat E. F., U. X., sesternica obžalovaného a U. V., suseda poškodeného F.-X.. Okresný súd sa pri rozhodovaní o vine oprel predovšetkým o usvedčujúce výpovede a nebral do úvahy výpovede obžalovaného a jeho rodiny. Mal za to, že výpovede poškodenej U. F. a jej rodiny boli tendenčné v snahe privodiť mu odsúdenie a tým aj zbavenie ho styku s maloletou dcérou W. F..

Pokiaľ ide o pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák., tu bol obžalovaný usvedčovaný v podstate len poškodeným X. F.-X., ktorý mal tiež záujem privodiť obžalovanému trestné stíhanie a jeho výpovede boli tendenčné. Podľa jeho názoru súd uveril len tvrdeniam poškodenej a blízkym rodinným príslušníkom. Na druhej strane neuveril tvrdeniam obžalovaného a jeho rodinných príslušníkov a nezdôvodnil, prečo pri hodnotení dôkazov sa postavil na stranu poškodenej. Domáhal sa potom, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného v plnom rozsahu spod obžaloby oslobodil. V záverečnom návrhu obhajca navrhoval zvážiť tú skutočnosť, či v prípade, ak by bol obžalovaný uznávaný za vinného, vzhľadom na plynutie času, či by na jeho prevýchovu nebolo možné vplývať uložením iného trestu.

Krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorým odvolateľ môže podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že prvostupňový súd rozhodol na základe správne zistenom skutkovom stave, pretože mal oporu v dôkazoch, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní a jeho postup bol zákonný, pokiaľ rozhodoval v otázke viny obžalovaného ale taktiež v oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd stručne a jasne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny i trestu, ako aj v oslobodzujúcej časti.

Krajský súd sa vecou obžalovaného E. F. zaoberá už po druhýkrát, pretože uznesením z 30. 4. 2014, sp. zn. 4To 24/2014 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 18. 12. 2013, sp. zn. 4T 79/12 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súde, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Súčasne na strane 4-6 tohto uznesenia vyslovil svoj právny názor a naznačil prvostupňovému súde možný postup pri rozhodovaní o vine, ako aj pri rozhodovaní o náhrade škody voči poškodenej U. F..

Prvostupňový súd vykonal nové hlavné pojednávanie, pričom z obsahu spisu vyplýva, že zabezpečil vyjadrenie poškodenej U. F. (na č.l. 1441-1446), ktorá sa vyjadrila k stavu konania a k návrhom obhajoby, pričom v spisovom materiáli sa nachádza aj rozhodnutie Okresného súdu v Tonsbergu - Nórske kráľovstvo ohľadom úpravy styku maloletej W. F., navrhovateľky U. F. proti odporcovi E. F..

Krajský súd po preskúmaní odvolaní obžalovaného a jeho obhajcu konštatuje, že prvostupňový súd správne ustálil skutkový stav. Konanie obžalovaného v bode 1) rozsudku príliehavo kvalifikoval ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. Je síce pravdou, že v danom prípade boli produkované dve skupiny dôkazov a to dôkazy produkované na základe svedeckých výpovedí obž. F. a dôkazy produkované poškodenou U. F.. Krajský súd však obdobne ako okresný súd poukazuje aj na znalecký posudok U.. K. M., znalkyne z odboru zdravotníctvo - psychiatria a znalecký posudok vypracovaný psychologičkou U.. D. Y., z ktorých vyplýva, že u poškodenej U. F. boli zistené príznaky psychického a fyzického týrania, teda syndróm týranej osoby, pričom poškodená dlhodobo trpela správaním obžalovaného z dôvodu, že verila, že dôjde k náprave u obžalovaného a psychologička U.. D. Y. považovala výpoveď poškodenej za vieryhodnú. V neposlednej miere je treba poukázať aj na objektívny dôkaz, ktorým celý skutok vyvrcholil a to napadnutie poškodenej tak, ako je to rozpísané v závere bodu 1) rozsudku, keď obžalovaný napadol poškodenú, poudieral ju, spôsobil jej zranenia s liečbou 10 až 14 dní. Ide o dôkaz, o charaktere ktorého nie je možné pochybovať a nejedná sa o taký dôkaz, ktorý by bol vyprodukovaný svedeckými výpoveďami.

Pokiaľ ide o vinu obžalovaného v bodoch 2), 4), 5), 6), 7) napadnutého rozsudku, kde právne konanie bolo kvalifikované ako pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák., tu je obžalovaný usvedčovaný výpoveďami samotného poškodeného X. F.-X., ktorý podrobne rozpisuje, že obžalovaný sa mu vyhrážal zabitím, zlikvidovaním jeho rodiny, čo potvrdzujú aj svedkovia G. I., R. I., pričom obžalovaný priznáva len časť skutku, že sa nachádzal pred domom poškodeného, nikdy na jeho pozemok nevstúpil a ani sa mu nevyhrážal.

Pokiaľ ide o uložený trest okresný súd pri ukladaní trestu sa dôsledne riadil zákonnými ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zák.

Podľa tohto ustanovenia trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Zákonodarca pri najťažšom trestnom čine a to zločine týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, 2 Tr. zák. určuje trest odňatia slobody od 7 do 15 rokov. Okresný súd obžalovanému správne priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, pretože s prihliadnutím na jeho predchádzajúce odsúdenia sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený, priznal mu aj jednu prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. teda, že spáchal viac trestných činov a pri rozhodovaní o treste mu uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov.

Na prevýchovu obžalovaného nie je možné vplývať postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., teda uložiť mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, pretože ani okresný ani krajský súd nezistili také okolnosti prípadu alebo pomery páchatela, ktoré by mali za to, že použitie trestnej sadzby by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačovalo uloženie aj trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Týmito skutočnosťami sa krajský súd zaoberá vo svojom uznesení z 30. 4. 2014, sp. zn. 4To 24/2014 na strane 5 a 6.

Odvolací súd sa zaoberal aj posledným návrhom obhajcu, ktorý poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18. 3. 2010, sp. zn. 5To 14/2009, podľa ktorého dĺžka konania s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní

alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu mimoriadneho zmierňovacieho ust. podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.). Je pravdou, že trestné stíhanie proti E. F. začalo uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Banskej Bystrici zo 16. 9. 2009, pričom obžaloba na E. F. bola podaná až dňa 19. 7. 2012. Nemožno však vytknúť okresnému súdu, že by nekonal plynule vzhľadom na obtiažnosť a rozsiahlosť veci. Treba však poukázať aj na samotný postoj obžalovaného, ktorý sa vyhýbal v závere konania pred súdom účasti na verejnom zasadnutí, takže voči nemu musel byť vydaný aj zatýkací rozkaz. Vzhľadom na túto skutočnosť potom neprichádza do úvahy použitie zmierňovacieho ust. § 39 ods. 1 Tr. zák.

Správne postupoval okresný súd aj v tom smere, keď obžalovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody.

Výrok o náhrade škody, ktorým bol obžalovaný podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazaný nahradiť poškodenej U. F. náhradu škody vo výške 433,80 eur, taktiež zodpovedá stavu zákona, pretože výška náhrady škody bola objektívne preukázaná.

Pokiaľ ide o výrok, ktorým bol obž. E. F. podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby oslobodený pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., tento nebol napadnutý okresným prokurátorom a preto sa odvolací súd ani týmto výrokom nezaoberal.

Z týchto dôvodov krajský súd odvolanie obžalovaného E. F. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.